

שביבי ניצוצי אור
במעלת שגב

שבת אחר שבועות

המיוחד בה או
בחלקים ממנה
לצד דברי הסה"ק
בפרשה על
קדושת הזמן
מענינא דיומא
קדושתה השפעותיה
לדורות ורוממותה.

העיד רבי שמעון
בן אלעזר משום רבי שמעון בן חנניא כל הקורא
פסוק בזמנו מביא טובה לעולם. (סנהדרין קא)

שבת נאך א שבועות * שבעת ימי המשתה *
עוד במעלת שבת זו * ימי תשלומין * טז' סיון
* יז' סיון * יח' סיון

שבת אחר שבועות

לע"נ

הרבנית הצדקנית מביאלא

מרת חנה פעשא ב"ר חיים אלעזר

ע"ה

חרפה נפשה להצלתו לחיים של בעלה הק' כמה פעמים בימי הזעם
השליכה רצונה בהתמסרות עבורו
שכרה משלם נתן לה חלק במצוותיו ומעשיו הטובים

נלב"ע ט' סיון תשנ"ב

לעי"נ

הרה"ח

שלמה

פנחס

דובינשטין

נלב"ע

ט' סיון

תש"ב

שבת זו היא באמת נאך א' שבועות.

אבי הק' (בעל דברי שמואל) ז"ל היה אומר, בשם הרה"ק (רבי דוד משה) מטשורטקוב ז"ל, העולם קוראין לשבת זו שאחרי שבועות, נאך (אחרי) שבועות, ושבת זו היא באמת נאך (עוד) א' שבועות.

¹ בית אברהם, סלונים, נשא

בשבת זו נשרש השפעות
וקדושת מתן תורה

כל השלש רגלים הם של שבעה ימים, וחג השבועות אף שאינו אלא יום אחד, יש לו ג"כ תשלומין כל שבעה, כי שבת הוא הנקודה האמצעית מקור של כל הקדושות, ולזה צריך להיות שבעה ימים, כי אין שבעה ימים בלא שבת, ובאיזה יום השבת הוא, אם ביום הראשון או בשאר הימים, נשרש בו קדושת החג, ובפרט כעת ביום ש"ק זה, שהוא יום האחרון של התשלומין, סופן נעוץ בתחילתן, ובודאי נשרש בשבת זה קדושת המתן תורה, ובהתחלת המתן תורה נאמר ואתם תהיו לי ממלכת כהנים,

וענין הזה נגמר בש"ק זה שבו קורין ברכת כהנים, המורה שלכלל ישראל שייכים כל ההשפעות טובות, הנשרשים במנין הט"ו תיבות וס' אותיות של הברכת כהנים, [*אולי הכוונה, על המספר ט"ו וס', שביחד עולים במספר אותיות כה"ן], ועל זה נאמר אָמור לָהֶם, ולא אָמור, לרמז שהברכות האמונים הם בעצם שלהם, וזהו אָמור, כל האמור בזה, להם הם, שלהם המה,

² תורת אמת לובלין, נשא תרכ"ד

¹ ובהמשך הדברים בבית אברהם שם, שאפילו שישנם כאלו שהתאחרו, ועדיין לא קבלו התורה, מקום הניחו להם מן השמים בשבת זה. עכ"ל

ובטעם שנקראת השבת כן אפשר לומר בעזהש"ת, כי שבת אחר שבועות היתה שבת ראשונה ששמרו ישראל מבואו ועד צאתו, כי לכו"ע בשבת נתנה תורה לישראל, ואף כאן בעצמו של יום, וקודם שקבלו התורה ונצטוו זכור ושמור בדבור לא היה בידם שבת אלא לענין תחומין אחד מ"ד, אבל לא לכל המצוות, ונמצא שבת זו ראשונה שקיימו בני ישראל בשלמות, וכנודע מספה"ק שכל שנתעורר בראשית הוי נתינת כח וחוזר ומתעורר ונמשך כל שנה ושנה.

וראה לב שמחה נשא תשמ"ג, אחרי קבלת שבת: רגיל בפי העולם לומר, שבת נאך (אחר) שבועות, שבת נאך (עדיין) שבועות. שבת קבלת התורה, לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל... ויש לה תשלומין כל שבעה, אם כן עדיין שבועות, שבת ויו"ט. הרבי ר' בונם ז"ל מפשיסחא הגיד, "בני גרשון וכו' בני מררי" וכו', די פארטריבענע קינדער, די פארביטיטע קינדער - 'נשא', אלעס אויפגעהוייבען. [= הבנים המגורשים, הבנים המרירים, 'נשא' הכל מתעלה ומתנשא] שבועות - תורה, יכול להרים הכל.

² וראה קול יעקב, בחוקותי מבעל מלא הרועים (תלמיד הרה"ק מרימנוב והרבי מלובלין) ד"ה ונתתי משכני: והבנת הענין כי ביום שבת קודש יש עליית העולמות, וכל העובדות ומעשים טובים שנעשו בששת ימי החול מתעלים, וע"י זה בא קדושה גדולה וחיות חדש ע"י זה, כסוד אור חוזר, וכשהאדם עוסק בתורה בששת ימי החול בתורה שבכתב ושבעל פה, אזי כשמתעלים העולמות ביום שבת קודש, בא אליו חיות וקדושה גדולה מאוד. וזהו "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ" [שמות ח, יא], שמים וארץ, נקראו תורה שבכתב ושבעל פה, פירוש: שהשי"ת עשה הששת ימים את השמים, גו' על ידי השמים והארץ שהם תורה שבכתב ושבעל פה, "וביום השביעי שבת" כלומר שביום שבת קודש

הנה השבת שלאחר שבועות נקרא כפי כל "שבת נאך שבועות", כלשון חול, מה שאינם מכנים ככה לשבתות שהם אחרי שאר מועדות, דהיינו אחר פסח ואחר סוכות וכדומה. ואומרים בשם הרה"ק (רבי ישראל מריזשין זי"ע) דהיינו "נאך שבועות", שעדיין הוא שבועות עד אחר השבת. (דרש משה עמ' מא:).

עירין קדישין, החדש, שבועות 3

משעלו לרגל נראה בשבת זו גילוי אהבה וחיבה לישדאל

שמעתי מרגניתא טבא מידידי החסיד החריף ובקי אוצר בלום כמוה"ר שמעון הכהן שענירער נ"י שו"ב דמתא [בעיר קראקא], שאמר לי משמיה דגברא רבא הגאון הצדיק מרן ישכר דוב מבעלזא זי"ע שאמר מילתא בטעמא... כי נהגו

שבים ועולים, אלו העובדות ומעשים טובים והתורות שנעשו בשבת ימי החול, וע"י זה "וינפש", כלומר שבא נופש וחיות חדש ואור חוזר אל העולמות.

³ אמנם בספר בית אברהם סלונים, בראשית, מביא כן גם על שאר ימים טובים: שבת בראשית יש בו הארת חג שמחת תורה, על פי מה שאמר אבי ז"ל בשם הרה"ק מטשורטקוב ז"ל על שבת שאחרי חג השבועות שהעולם קוראין אותו שבת נאך אחרי שבועות, ואמר כי השבת הזו הוא נאך עוד א שבועות, כי בשבת שאחר החג עדיין נמשכת הארת החג, ואותו דבר בכל שבת שאחרי החג. עי"ש.

ונראה כי הארת החג שנמשכת גם בשבת שלאחריו מצוי בכל חג, וכנ"ל שבשבת זמן עלית העולמות, ומאמר הרה"ק היה על הביטוי שבת נאך אשבועות, שזה אינו מצוי אלא בחג זה, (ומלשון המאמר שלמעלה "כלשון חול" נראה, כי נמצאו מקומות שנלוו לשם זה, צליל שמשמע ממנו מעט ולזול, כביכול עכשיו כבר לאחר מעשה, אמנם לפי פירושו של הרה"ק מרוזין וכמו שנשרש בלשון חסידים ובשפתי צדיקים, כל כולו של ביטוי זה שבת נאך א שבועות, נתקבל בלשון חשיבות וגדולה, המורה על מעלתו, ואדרבה מוסיף עליו בשבועות, כנ"ל שכל שבעת הימים ימי תשלומין, ועדיין הוא שבועות, כל השבוע עד אחר השבת) ובתפארת מנחם ח"ב (עמ' רי"ח) מובא: שבת אחר שבועות עוד שבועות, בכל יו"ט כשהיו"ט עובר, נשאר רק רשימה מהיו"ט, ושבועות כשעובר נשאר הטעם, וכשבא שבת מרגישים את הטעם, ולכן השבת הזו הוא עוד שבועות.

ועין בספר משכנות הרועים (כה"ח, עמ' תב' ובהערה עי'): [אדמו"ר הפחד יצחק צוק"ל ובניו הק'] אחריו היו רגילין תמיד לומר, בשבת שאחרי שבועות, שבת נאהך שבועות, כלומר עדיין שבועות (נאהך מתפרש בל"א אחרי וגם עדיין). בשבת שאחרי שבועות תשי"ג דיבר כ"ק אדמו"ר [הרה"ק רבי מרדכי שלמה צוק"ל] מענין זה, וסיפר כי החסידים [בבאיאן] שוחחו פעם על נוהגו של [אביו הק'] לומר תמיד בלשון הזה, דוקא בשבת שאחרי שבועות, והראו סמוכין לדברי קדשו ממש"כ בתשובות הרדב"ז ח"ו, סימן ב' אלפים קע"ח, על מה דאיתא בגמ' (חגיגה כו:): מגביהין אותו ומראין בו לעולי רגלים לחם הפנים, ואומרים להם ראו חיבתכם לפני המקום סילוקו כסידורו. ומבאר שם ברדב"ז כי בשבת שבתוך המועד, סמוך לסדור לחם הפנים היו מגביהין את השולחן וכו' ומראין אותו לעולי רגלים וכו', ואפילו בעצרת אם לא חל בשבת, אפשר היו מתעכבים לראות הנס עכ"ל, ומכיון שבשבת שאחרי שבועות היו מראין לחם הפנים לעולי רגלים, כמו בשבת שבתוך חג הפסח וסוכות, הרי עדיין יש בו המשך משבועות. ואמר [הגאון החסיד רבי דוד אורטנברג ע"ה מבארדיטשוב] שוודאי ד"ק מבוססים על מקור נאמן, וממקום קדוש יהלכון וטעמו ונמוקו עמו, אך אם הביאו סימוכין לזה מה טוב. ועיין לקמן כנ"ל ממנהרי"ד מבעלזא ושני נביאים מתנבאים בסגנון אחד.

חסידים ואנשי מעשה שבאו להסתופף בצל רבותינו הק' על חג השבועות, להתעכב ולהישאר בצל קדשם אף לשבת שלאחר חג השבועות. וכן נקראת שבת זו בפי החסידים "שבת נאך שבועות" (כלומר שבת שעדיין שייכת לשבועות, והרי זה לשון נופל על לשון, דתיבת 'נאך' פירושו 'אחרי' והיינו שבת שלאחר שבועות, ו'נאך' מתפרשת גם 'עדיין').

והנה כל מה שהחסידים נוהגים לעשות, בודאי יש לזה מקור טהור, ויש לומר המקור למנהג זה להישאר גם על שבת שלאחר חג השבועות, משום שכן נהגו גם בני ישראל בזמן שבית המקדש היה קיים כשהיו עולין לרגל על חג השבועות, שהיו נשארים גם על שבת שלאחר החג בירושלים, דהנה מצינו בגמ' (חגיגה מ:): "מלמד שמגביהין אותו ומראין בו לעולי רגלים לחם הפנים, ואומרים להם ראו חיבתכם לפני המקום סילוקו כסידורו, דאמר רבי יהושע בן לוי נס גדול נעשה בלחם הפנים כסידורו כך סילוקו, שנאמר (שמואל א כא, ז) 'לשום לחם חום ביום הלקחו', ופירש", "סילוקו כסידורו, שסילוקו לשבת הבאה חם ביום סידורו. חם ביום הלקחו, שיהא חם ביום הלקחו מעל השלחן" ... אבל בחג השבועות שבזמן הבית היה רק יום אחד בלבד, וא"כ באופן שהוא חל באמצע ימות החול ולא אירע שבת בתוך החג, אימתי היו מראים נס זה לעולי הרגלים, ומתרץ הרדב"ז (שו"ת הרדב"ז ח"ז סי' ב' אלפים קעח) שאפשר שעולי הרגלים התעכבו ונשארו עד שבת שאחר חג השבועות, כדי לראות את הנס של לחם הפנים...

מעתה יש לנו מקור טהור למנהג זה להתעכב ולהישאר בצל הקודש עד שבת שאחר חג השבועות, שהרי המקבל פני הצדיק כמקבל פני השכינה (ראה בר"ר סג, ו; תנחומא תשא כז;)... ולכן גם נקראת שבת זו בפי החסידים "שבת נאך שבועות", שכן שבת זו עדיין מישך שייכי לחג השבועות, שהרי עולי הרגלים שעלו לרגל על חג השבועות נשארו שמה עד אחר שבת זו כאמור, והרי ששבת זו עדיין שייכת לחג השבועות ולפי דברי הרדב"ז הללו, יש לבאר מה שכתבו הקדמונים (ראה אבודרהם סדר תפילות השבת) הטעם על הא דבשבת אומרים בתפילה "והנחילנו ה' אלקינו באהבה וברצון שבת קדשך", ואילו בימים טובים וברגלים 'בשמחה ובששון', לפי שבקרבת מוסף של שבת קודש אין מקריבין שעיר לחטאת הבא לכפרה, וכל הקרבנות שהקריבו בשבת באו רק לרצון ולא לכפר, ולפיכך אומרים בשבת הלשון 'באהבה וברצון', אבל בימים טובים ובראשי חדשים שהביאו גם קרבנות לכפרה, אין אומרים 'באהבה וברצון'

אמנם לפי זה הרי ברגלים אומרים בתפילה "ותתן לנו ה' אלקינו באהבה מועדים לשמחה", והרי שגם בימים טובים מזכירים הלשון 'באהבה וי"ל על פי האמור שבעת הרגלים כאשר עלו בני ישראל לרגל לבית המקדש, היו מגביהין את השלחן עם הלחם הפנים, והיו מראין לעולי הרגלים את הנס הגדול שנעשה בלחם הפנים תמיד, שהיה חם בעת סילוקו כבשעת סידורו, ובזה הראו לבני ישראל את אהבתם וחיבתם לפני המקום,

והנה אם הראו את הנס של הלחם הפנים לעולי הרגלים בשבת שבתוך הרגל כאשר החליפו את הלחם, נמצא שרק בחג הפסח ובחג הסוכות שיש שבת בתוך הרגל, ניחא אמירת הלשון 'באהבה'... אמנם לפי האמור שגם בחג השבועות נשארו ונתעכבו עולי הרגלים עד לאחר השבת שאחר הרגל כדי לראות נס זה, א"כ לפי"ז שפיר אומרים גם בחג השבועות הלשון 'באהבה' שהרי גם בשבת שאחר חג השבועות נתפרסם ונתגלה אהבתם וחיבתם של ישראל לפני המקום,

ושבת שאחר חג לשבועות עדיין מישך שייכי לחג השבועות שלפניו, ושבת זו שאחר החג בימי תשלומין כחד עם החג חשיב, ועל סמך זה שפיר אמרינן גם בחג השבועות "ותתן לנו ה' אלקינו באהבה מועדים לשמחה. (עפ"י ספר טוב עין קראקא תרצ"ה דף נז:)

הליכות הצדיקים בעלזא שבועות פרק יט'

לעתיד לבא יהא עיקר העליה לרגל

בשבועות בשבת של תשלומין

בחודש שיש בכל חודש התחדשות קדושה, שכן נקרא מולד הלבנה חדתותא דסיהרא, שבכל חודש מקבלת אור מחודש מהחמה. ורומז למעלה סיהרא כנסת ישראל שמקבלת מהשם יתברך שנקרא שמש כמו שנאמר, כי שמש ומגן ה'. וכן בשבת יש בכל שבת קדושה מחודשת שכן נקראת שבת כלה מלכתא, ואם היה בכל שבת הקדושה שוה, לא היתה נקראת כלה, דכלה רק כל ז'. רק בכל שבת יש קדושה חדשה כמו שאמרנו כמה פעמים.

ועל זה נאמר מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו, בחדשו דייקא, בשבתו דייקא. יבא כל בשר היינו חגוף שנקרא בשר, דהנשמה נקרא אדם, והגוף בשר אדם, שהוא לבוש (כמו שאמרו זח"ב עו...), וזה הקדושה יקבלו מחודש בכל חודש ושבת. ובחגים אף שלא יבטל התורה ויעלו לרגל אך עיקר הראייה יהיה בשביל השבת שבו, שבפסח וסוכות יש תמיד שבת, ושבועות אף שהוא יום אחד יש לו תשלומין כל ז' (כמו שאמרו ראש השנה ד:). אבל הקדושה שמרגישים בחג בזמן הזה יזכו להרגיש בכל מקום בארץ ישראל שיהיה כירושלים. וזה שנאמר מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר.

פרי צדיק החודש אות ח'

השבת שאחר החג היא המצוה החפץ

כלי קבול להתעוררות משבועות

ממרן מהר"א [מבעלזא זי"ע], כ"ק אאמו"ר [מהרי"ד] ז"ל אמר, שנהגו חסידים ואנשי מעשה שעלו לרגל להסתופף בצל רבותינו הק' על חג השבועות, להתעכב ולהישאר בצל הקודש אף לשבת שלאחר חג השבועות.

ואמר אאמו"ר [מהרי"ד] ז"ל מקור למנהג זה, שכן נהגו גם עולי הרגלים שעלו לרגל על חג השבועות בזמן המקדש, שהיו נשארים על שבת שלאחר חג השבועות, כדי לראות את הנס של לחם הפנים שהיה חם בשעת סילוקו כבסידורו, כדאיתא ברדב"ז (שו"ת הרדב"ז ח"ז סי' בי אלפים קעח), אד"ק ז"ל.

ויש לומר עוד בזה, על פי דברי הרמב"ן (אמונה ובטחון פי"ט סוף ד"ה לא תשא; הובא בקדושת לוי שבועות באופן השלישי בטעם עצרת) לפרש את הכתוב (שיר השירים ב, ז) "אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ", דכאשר איש ישראל מקבל התעוררות לעבודת השי"ת, והוא רוצה שתישאר ההתעוררות לעד ותהיה לה קיום, אזי העצה לזה היא, לעשות כלי קיבול וחפץ של מצוה להכניס בה את ההתעוררות, והיינו שתיכף ומיד אחר שקיבל את ההתעוררות יקיים איזה מצוה בפועל ממש, ועי"ז תתקיים ההתעוררות לעד, וזהו "אם תעירו ואם תעוררו את האהבה", אם האדם זוכה להתעוררות לאהבת השי"ת, אזי העצה שתתקיים היא "עד שתחפץ", היינו שיעשה ממנה חפץ וכלי של מצוה בפועל, ובאופן זה תישאר ההתעוררות בידו לתמיד.

ולפי זה י"ל דאחר שזכו בני ישראל לקיים מצוה יקרה זו של ראייה ועלייה לרגל על חג השבועות, וקיבלו מכך התעוררות לעבודת השי"ת, על כן כדי שתתקיים ההתעוררות לעד, עשו כלי קיבול וחפץ של מצוה בפועל ובמעשה, ונתעכבו ונשארו גם על שבת נוספת אחר החג, ודבר זה היה החפץ והכלי של מצוה שעשו כדי שתתקיים לתמיד ההתעוררות שזכו בחג השבועות, ומטעם זה נוהגים כן גם חסידים ואנשי מעשה שבאים להסתופף על חג השבועות בצל הקודש, להישאר ולהתעכב עד אחר שבת שלאחר חג השבועות.

ולכן נקראים החסידים שנוהגים כך בכינוי 'אנשי מעשה', שכן בזה שהם נשארים על שבת זו, הם עושים כלי וחפץ של מצוה בפועל, בכדי שתתקיים ההתעוררות - שזכו בחג השבועות - לעולם ועד, וזהו 'אנשי מעשה', רומז על ענין העשייה שעושים כלי וחפץ של מצוה בפועל.

והנה לפי הטעם שאמר אאמור"ר [מהרי"ד] ז"ל, שעולי הרגלים נשארו על שבת שאחר חג השבועות כדי לראות את הנס של לחם הפנים שהחליפו בשבת, הרי זה טעם מספיק רק באופן שחג השבועות לא חל בשבת, שכן באופן זה נשארו על השבת שלאחר הרגל כדי לראות את הנס, אבל באופן שחג השבועות חל ביום השבת [או סמוך לשבת] הרי כבר ראו את הנס בשבת זו שבתוך החג, וא"כ לא הוצרכו להישאר על שבת נוספת שאחר הרגל, אבל לפי הטעם האמור שנשארו על שבת שאחר הרגל כדי לעשות בזה כלי וחפץ של מצוה שתתקיים ההתעוררות שזכו בחג השבועות לעד, א"כ לפי זה עשו כן גם באופן שחג השבועות חל בשבת, שהיו נשארים על שבת נוספת שלאחר הרגל, כדי לעשות, בזה כלי וחפץ של מצוה להתעוררות כאמור, ולכן גם באופן שחל חג השבועות בשבת [או בערב שבת או במוצאי שבת], נוהגים חסידים ואנשי מעשה להישאר בצל הקודש עד אחר השבת הבאה שאחר חג השבועות. (כתבי הגה"ח ר' שמחה בונים) הליכות הצדיקים בעלזא שבועות פרק י"ט

ההשפעות של חג השבועות

בשיאם של ימי המחלוקת, התלווה פעם ה"כוכב מיעקב" [מטשעבין] לחמיו לצאנו [אל ה"דברי חיים"], היה זה כמה ימים לפני חג השבועות, והרבי ביקש ממנו להשמיע דבר תורה, פתח ה"כוכב מיעקב" ושאל, על דברי הגמ' (שבת פח.) על הפסוק (שמות יט): "ויתיצבו בתחתית ההר", אמר רב אבידימי בר חמא בר חסא, מלמד שכפה הקב"ה עליהם הר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם". והקשה מדוע הזהירם ואמר בלשון "שם" תהא קבורתכם, לכאורה היה עליו לומר "כאן" תהא קבורתכם, אלא בכוונה אמר "שם", שכן כוונתו לא היתה רק על ההיא שעתא, אלא לעולם ועד, יהודי צריך לדעת, שבכל פעם שחלילה ירפה מעליו עול תורה, הוא פותח פתח לקבורתו, כי אין מציאות של יהודי ללא תורה.

נהנה הרה"ק מצאנו מדבריו, ובקשו להשאר ליו"ט בצאנו, אמר לו ה"כוכב מיעקב" שביו"ט הוא אצל רבו [הרה"ק רבי מרדכי שרגא] בחוסיאטין, אמר לו הרבי שעל כל פנים יבוא לצאנו בשבת שאחר שבועות, שכן חסידים מכנים שבת זו בשם 'שבת נאך שבועות' היינו היות והיא בתוך ז' לתשלומים, יש לה את ההשפעות של חג השבועות, ואכן ה"כוכב מיעקב" הגיע לשבת לצאנו.

שר התורה הרב מטשעבין עמ' 513

שבת זה עדיין הוא שבועות

בעיר קעשינוב היה אחד מחסידי ה"ק מרן ר' יצחק מפקווירא זצוק"ל, שהיה חולה מסוכן רח"ל, והרופאים אמרו נואש כי יש לו המחלה המרה חולי הידוע רח"ל, שהיו קוראים בלשונם "ראק", והיה הולך וכחוש מאוד כידוע מחולי הזה. ונסע לסקווירא על שבת פרשת בהעלותך, כי היה מרגלא בפני החסידים שבשנוסעים על שבת זו הוא כמו שנוסעים על חג השבועות, שהיו אומרים "שבת נאך שבועות", פירוש: השבת אחר שבועות הוא עוד שבועות.

והגיש פתקא דרחמי להרה"ק, ובכה לפניו מאוד, וסיפר לו כי הרופאים אמרו נואש כי חולי זה אי אפשר להרפא, וביקש מלפניו שיבקש עליו רחמים. וקרא הרה"ק את הפתקא, ואמר לו: מה אומרים הרופאים שזה "ראק", הלא מקרא מלא הוא בפרשה זו, הרק אך במשה דיבר ה' ומשמעו כך, חולי של "ראק", אך במשה הוא, זה שייך לצדיק הדור לרפאותו, כך דיבר ה', ע"ד ישלח דבר וירפאם (תהלים קז, כ). והמתין כרגע, ואמר: הלא גם בנו דיבר וישמע ה'. ואמר לו: סע לביתך וה' ישלח לך רפואה שלימה מן השמים. וכן היה שהאיש נרפא לגמרי.

⁴ ילקוט מאורי אור, בהעלותך

השבת מסייע לקלוט

מה שקיבל בשבועות

שבת הראשון אחר קבלת התורה, מסייע הרבה שיוכל לקבל בתוכו מה שקיבל בחג השבועות, כדאיתא בגמ' דלכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל, משמע שהשבת מסייע לזה, שבשבת קודש נשתנה כל אדם, כדאיתא אין דומה מאור פניו של אדם בשבת כבחול, וגם השבת מביא דעת דקדושה, כמו שכתוב "לדעת כי אני ה' מקדישכם" ... שהשבת הוא שלימות הכל, כמו דאיתא בזוה"ק מה שבת שמא דקב"ה, שמא דאיהו שלים מכל סטרוי, לכן בניקל יותר לאדם בשבת קודש לקבל דברי תורה"ק, ואיתא בזוה"ק בשלח (ס:) "ויבואו מרתה, ולא יכלו לשתות, וגו' כי מרים הם" על ידי החטאים ועוונות, "ויורהו ד' עץ" ואין עץ אלא תורה, "עץ חיים היא למחזיקים בה", "וימתקו המים" שהתורה היא ממתיק זה, והכל נמתק על ידי התורה"ק.

⁵ שפתי צדיק, פליץ, נשא אות נ'

בשבת [ו-אחר] שבועות

מתעורר תואר כלה

ובכל שבת ושבת נתעורר בחינת מתן תורה, כנרמז בדברי רז"ל (שבת פו.) הכל מודים שבשבת נתנה התורה. בכל שבת ושבת נתעורר מתן תורה וזוכים ישראל להפלגת הקולות. ולזה איתא (פ"ח ריש ש' עולם העשיה) שהאריז"ל בשבת היה

⁴ בספר 'משלי הצדיקים' להרה"ח ר' נחום מרדכי פרוס, פר' משפטים, מביא זאת ומוסיף המחבר ששמע סיפור זה מבעל המעשה כעבור עשרים שנה, והיה בריא שלם בכל גופו.

⁵ וראה שם נשא אות ג': אסרו חג אחר חג השבועות הוא בחינת שעה אחת אחר התפלה, שיקבע כל אחד בלבו מה שקיבל התורה מחדש בשבועות, שבכל שנה מתעורר ענין קבלת התורה מחדש כל אחד לפי מה שהוא, וכשחל שבת קודש אחר שבועות הוא טובה גדולה, שהכל מודים שבשבת ניתנה תורה לישראל, משמע שהשבת מסייע הרבה לקבלת התורה, שיש להשבת שייכות עם התורה, ובשבת יכול יותר להתבונן ולקבוע בלבו היטב קבלת התורה ועול מצות שקבל מחדש.

מרים קולו בתפלה קצת. כי בכל שבת ושבת נעשה בחינת הרמת הקולות וברקים. ולזה דרשו חז"ל (ילק"ש ריש הפרשה) ויקהל משה (שמות לה. א) שתיקן משה רבינו ע"ה להקהיל קהלות ולדרוש בכל שבת ושבת. כי ע"י דבורי תורה שמחדשים בכל שבת זוכה לבחינת קבלת התורה, בבחינת משה ידבר והאלקים יעננו בקול, וזוכה להפלגת הקולות. וזוכים לבחינת וירד ה' על הר סיני (שם כ), שנמשך מלמעלה למטה המשכת התעוררות על קבלת התורה.

ובפרט בחג שבועות שחל בשבת, כי שבת הוא בחינת כלה מלכתא (שבת קיט.), ע"כ מתעורר בכל לבבות התעוררות לקבל התורה. וזוכים לבחינת דאיתא במדרש (שמו"ר יב, ג ועי' דב"ר י, ב) עליונים למטה ותחתונים למעלה, עליונים למטה כמו שכתוב וירד ה' על הר סיני, ותחתונים למעלה כמו שכתוב (שמות יט, ג) ומשה עלה אל האלקים. עליונים למטה, שנתעורר מלמעלה בחינת התעוררות קבלת התורה. ותחתונים למעלה שנתעורר למטה בחינת תואר כלה מאוד נתעלה למעלה (מפיוט קודם מלך רחמן במוסף יום א' דשבועות), להמשיך מעילא לתתא, כל השפעת הברכות בבני חיי ומזוני ברוחניות ובגשמיות...

ובפרט בשבועות שחל בשבת שהיא בחינת כלה מלכתא, ותחתונים למעלה, ועל ידי זה יזכו ליום שצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה שיתעלה בחינת מלכות לבחינת כתר מלכות בחינת עטרותיהם בראשיהם, כמאמר הפייטן ועתה בנים שירו למלך בתפארת מפואר (פיוט קודם יוצר המאורות שחרית יום א' דשבועות). ויזכו להמשיך מלמעלה כל השפעות טובות בבני חיי ומזוני בגשמי וברוחני. ויזכו להרמת הקרן בביאת משיח בן דוד מלכות בית דוד כן נזכה במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

ברכת דוד, טאלנא, שבועות שחל בשבת

ההבטחה הגדולה מתגלה שבת

ואלו הקדושים וההבטחה הגדולה (שהבטיח לנו ואתם תהיו וגו') הוא נגלה בשבת קודש. שכל אחד ואחד מישראל כפי מדרגתו, רואה בחוש באמונת אמת שנתקיים זה שאמר ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, לכן שבת הוא מענין בחינת הר סיני. ונאמר (ישעיה נז, יט) אמר ד' ורפאתיו, לכן יכולים אנחנו להמשיך מקדושת שבת רפואה לכל חולי, וברכה והצלחה ופקידת עקרות, ואמונת יחודו ואחדותו ית"ש. ויציל אותנו מגירוי יצה"ר ולשנא את הרע באמת. ויציל אותנו משקר ומגסות הרוח, ויהי' נחקק בלבנו אהבת שמו ואהבת תורתו ואהבת חכמים ואהבת ישראל באמת עד ביאת הגואל ב"ב אמן".

אור יצחק, ראדויל, תצוה

שמחת נישואין ושבעת ימי המשתה

שבת שבע ברכות

בשם הרב הקדוש מרוזין, על מה קורין את השבת הלז שבת נאך שבועות, ואמר הוא הקדוש שבת וואס איז עדיין שבועות. ונלע"ד הענין בזה, כמו מי שהוא זוכה לשמחת נישואין, נמשך השמחה לשבעה ימים, שבעת ימי המשתה, ובפרט בשבת שחל בהם נקרא שבת שבע ברכות, ויתעורר עוד יותר אהבה וחבה, להחתן והכלה וכל אהובים נאמנים שלהם, והענין בזה מהשבעה ברכות שמברך החתן להכלה, יומשך השמחה לשבעה ימים, ומקורם משבע מדות העליונות, והם נקראים ברכות, וכל יום ברכה אחת, ובשבת שהוא כולל כל השבע, נקרא בעצמו שבע ברכות, כך השבת הגדול הזה, כי החג הזה נקרא "יום חתונתו" זה מתן תורה, שמברך החתן להכלה כנסת ישראל, כלה קרואה בנעימה, בזוהר איתא "השמים" דא חתן, מספרים כבוד אל... יעו"ש. ונמשך השמחה לשבעה הימים תרעין פתיחין, ומזה הטעם אין אומרים בהם תחנה, ובפרט בשבת הזה נתעורר עוד יותר חדוה להחתן והכלה, וכל אהובים המקשטים את הכלה בכ"ד קשוטי כלה... להתברך בכל השבע ברכות ממקור הברכות, אכי"ר גדלת מרדכי, שבת אחר שבועות

'שבת שוהל פירען'

אמר כ"ק אדמו"ר [רבי דוב בעריש] זצלה"ה מביאלע, ששבת זה נקרא שוהל פירען, שענין מה שמוליכין הזוג לביהכ"נ אחר החתונה, הוא שלא ישלוט בהם עין הרע, כי על ידי שהמה מוסתרים בתוך עמם, יש בהם הויות וקיום, ולא יוכל לשלוט בהם עין הרע... וזהו שנקרא 'בית הכנסת' שמכנס ומאסף כולם יחד באסיפה אחת, ובזה לאחר קבלת התורה עושין לעצמם כלי להחזיק התורה, היינו להיות שלום ואחדות, ובכנסיה לשם שמים כנזכר לעיל.

ישמח ישראל, אלכסנדר, נשא

שבת אחר החתונה

פייט משבת הזה נראה כשבת אחר החתונה, דאז עיקר השמחה מהחתונה, כן בשבת אחר שבועות, והנה ע"י התורה נזכה לרפואה ולמזונות, אוכל, דתורה יש בה הכל, וזה אמור מלא ו', איתא בבעה"ט דזה כנגד ו' דברים, תורת ה' תמימה וכו' עדות וכו' פקודי וכו'

יכהן פאר בענדין נשא

השבת מולל כל שבעת ימי המשתה

ובו סיום קבלת התורה

ויש להרחיב הענין ע"פ דברי קדושת הרבי [דוב בעריש] מביאלא זי"ע, שהשבת הזה נקרא שוהל פירען עכדה"ק, ולפי זה השבת הזה היא הסיום של קבלת התורה, דהשבת כולל את כל ימי המשתה של ז' ברכות אחר חתונה, בבחי' כל ברכאן דלעלא ותתא ביומא שביעאה תליין, בבחי' שמחת תורה ששמחים בגמר התורה, וכבר דברנו למה נקרא 'שמחת תורה', דיותר ראוי לקראו 'שמחה עם התורה', אלא דהתורה בעצמה שמחה, ע"י שכל אחד מישראל שמח בתורה, אע"פ

שרואה בעצמו שאינו כדאי, שעדיין הוא רחוק מהתורה, ואין לו עוד אפי' נגיעה קלה בהתורה, מכל מקום הוא שמח שמחזק עצמו כי לא ידח ממנו, והשי"ת יעזור לו שיבוא לקדושת התורה, עי"ז התורה שמחה, כמו שאמר הרבי חזקן מווארקו זי"ע על הכתוב "חדות ה' היא מעוזכם", שגורם שמחה כביכול למעלה, במה שישראל מחזק עצמו, אע"פ שאינו כדאי, וכמו שהשי"ת כביכול שמח, כמו כן התורה הקדושה, דקוב"ה ואורייתא וישראל חד.

אמונת משה, אלכסנדר, נשא אות י'

6

אחר שבועות נשאר הטעם

"שבת אחר שבועות, עוד שבועות (נאך-עדיין-שבועות). בכל יו"ט כשהיו"ט עובר נשארת רק רשימה מהיו"ט, ושבועות כשעובר נשאר הטעם, וכשבא שבת מרגישים את הטעם, ולכן השבת הזו היא עוד שבועות".

שבת שמחת כלה – כנסת ישראל

"שמעתי מפי זקני החסידים, שאמרו בשם צדיקים מהדורות הראשונים, כי השבת אחרי שבועות, נקרא 'שבת נאך שבועות' ושבת נאך שבועות פירושו ביום חתונתו זה מתן תורה, ושבת אחרי שבועות עדיין שבועות, כי כנסת ישראל היא בבחינת כלה, ושבת זו היא שבת השמחה"

מן הנכון להמתין עד שבת שאחר הנישואין

פעם אחת היה כ"ק אאזמו"ר הגה"ק מו"ה מאיר יהושע [אב"ד קלימנטוב ומלפנים בריוויץ] זצ"ל בראדושיץ [אצל הס"ק רבי דוב בער מראדושיץ, יומא דהילולא ח"י סיון] בחג השבועות, ואחר החג נחפז לביתו ונכנס אל הקודש פנימה לקבל ברכת פרידה, והיה אז בבוקר קודם התפלה, ושאלו מדוע ימהר כל כך לנסוע לביתו? ואמר לו זקני, כי יש לו איזה עסק שנחוץ לו לחזור לביתו, וברכו לשלום. והלך לאכסניא ואכל ארוחת הבוקר, ותמיד קודם נסיעתו אכל ביחד עם רבו הקדוש, והנה בתוך הסעודה בא המשמש בקודש וישב על שלחנו, ושלח אחר שני בקבוקים מי דבש והעמיד על השלחן לכבוד זקני הק', והיה זאת פליאה גדולה בעיני זקני, כידוע שהמשמשים לא היו מחשיבים אפילו לגדולי החסידים. ושאלו זקני מה היום מיומים, ומה זאת שהעמדת משקה לכבודי? והשיב המשמש כי כאשר הלך מרבינו לאכסניא, אמר לי רבינו לך אמור להרב מריוויץ, שאין הדרך ארץ שהמחותן יסע מהחתונה, קודם שמוליכים הכלה לבית הכנסת, כלומר שבת אחר הנישואין שמוליכים הכלה לבית הכנסת.

כלומר שידוע שבחג השבועות קבלת התורה הוא כעין נישואין (עי' תענית כו:), ושבת שלאחריו מוליכים הכלה לבית הכנסת. וכיון ששמעתי מפי רבינו, שכבוד הרב מריוויץ הוא מחותן, גם אני רוצה לשתות משקה עם המחותן, וכששמע זאת זקני נשאר בראדושיץ בשבת קודש, ונכנס אל הקודש פנימה לקבל ברכת שלום, ושחק רבינו ואמר לו: טוב הדבר שהמחותן נשאר, לשבת שמוליכים הכלה לבית הכנסת.

נפלאות הסבא קדישא שבת אחר שבועות

⁶ וכן שם באות יא' ועוד י"ל הענין שמרמז זה דוקא בהכתוב הזה, לפי שבשבת קודש הזה הוא גמר הכל נתינת התורה, כמו שאמר כ"ק אדמו"ר הרבי מביאלא זי"ע, שהשבת הזו שבת אחר שבועות, הוא בבחי' שוהל פיהרען. עכד"ק

שבת אחר אסרו חג ויום טוב שני של גלויות

שבת שלאחר חג השבועות ('שבת נאך שבועות') בחצר הקודש היתה נחשבת ל'שיינע שבת', ונהגו בה כבכל השבתות המיוחדות, וכגון שבהוצאת ספר התורה לקריאת התורה ביוםא דשבתא עיטורא בכלי קודש, וכן בסעודת היום בצפרא דשבתא העלו על השלחן 'קוגל' נוסף לכבוד היום מלבד שתי קוגלעך הרגילים שבכל שבת, כמו כן גם אין אומרים בשבת שלאחר חג השבועות 'אב הרהמים' לאחר קריאת התורה, וכן 'צדקתך' בתפילת מנחה (כי שבת זו היא בתוך או אחר ימי התשלומין שאחר החג שאין אומרים בו תחנון).

ובהערה מה' שם: בשנה שחל חג השבועות ביום ששי ערש"ק, ולמחרתו חל שבת פרשת נשא, הורה מרן [מהר"א] זי"ע גם בארץ ישראל, להכין את ה'קוגל' ששייך ל'שבת נאך שבועות', בשבת שלאחר מכן שבת פרשת בהעלותך, ולא בשבת פרשת נשא אסרו חג (ויו"ט שני של גלויות).

⁷ הליכות הצדיקים בעלזא שבועות עמ' רפ'

עוד במעלת שבת זו

מהאופן שמעמיד עצמו ב'שבת אחר שבועות'

נמשך ופועל בכל שבתות השנה

דובר בהתוועדות דחג השבועות אודות פירוש הבעל-שם-טוב על מאמר המשנה "הקורא את המגילה למפרע לא יצא", שכאשר קורא את המגילה באמרו שזהו ענין שאירע פעם, לפני שנים רבות, ואילו עתה אינו אלא זכרון בעלמא, אזי "לא יצא", כי כל עניני תורה ומצוות הקשורים עם זכרון לענין שאירע פעם, אינם באופן שזהו רק זכרון בעלמא, אלא באופן שאותו ענין חוזר ומתחדש עוד פעם. ובפרט על-פי פירוש האריז"ל על הפסוק "והימים האלה נזכרים ונעשים", שכאשר "נזכרים" [אפילו "נזכרים" בלבד, ותו לא, אבל "נזכרים"] כדבעי, אזי "נעשים", והיינו, שכל ההמשכות הארות והשפעות שנפעלו ב"ימים האלה" בפעם הראשונה, חוזרים ונמשכים עוד פעם. וכן הוא בנוגע לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו" - שאין זה ענין שאירע רק בששה בסיון בשנת ב' אלפים תמ"ח, אלא בששה בסיון בכל שנה חוזר ומתחדש הענין דמתן-תורה.... ולא רק בנוגע לימים טובים עצמם, אלא גם בנוגע לענינים שלפניהם ושלאחריהם, היינו, ההכנות והתוצאות, שגם הם חוזרים ומתחדשים.

ומזה מובן גם בנוגע ליום השבת-קודש הזה שבא מיד לאחר חג השבועות - נוסף לכך שעיקר העליה של חג השבועות (ובפרט כשחל באמצע השבוע, כבקביעות שנה זו) נעשית ביום השבת שלאחריו, כי ביום השבת נאמר "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם", שכל הענינים שהיו בימים שלפני-זה הם באופן של כליון עצום בתכלית כו' - שבו "נזכרים ונעשים" כל הענינים שנפעלו בשבת הראשונה שלאחרי מתן-תורה....

⁷ עיין לקמן שהבאנו גם ממהר"א מבעלזא, שדברי תורה שהיה רגיל בהם לאמרם בשבת אחר הרגל, ובשנה שחל אסרו חג בפרשת נשא, היה אומרם בשבת פרשת בהעלותך. היינו שבכמה בחי' הוי שבת זו 'שבת נאך שבועות'

ועל ידי זה נמשך גם בכל שאר שבתות השנה, כדברי כבוד-קדושת מורי-יחמי אדמו"ר בנוגע לשבת בראשית, שבא לאחרי העבודה של חודש תשרי, שאופן העמידה ("ווי מ'שטעלט זיך אוועק") בשבת בראשית פועל ונמשך ("אזוי גייט עס אוועק") בכל השבתות של כל השנה, ומזה מובן גם בנוגע לשבת שלאחרי מתן תורה, ובמבלי-שכן, כי השבת שלאחרי מתן-תורה קשורה עם יציאת מצרים ("זכר ליציאת מצרים"), שזהו ענין של הנהגה נפית, שלמעלה מהנהגה טבעית ששייכת לשבת בראשית, ואם כן, בודאי שפועלת על כל השבתות של כל השנה, עד לשבת שלאחרי מתן-תורה של השנה הבאה עלינו לטובה ולברכה.

הגה"ק מליובאוויטש נשא ט' סיון תשכ"ז
דבר מלכות נשא תשע"ז

בשבת נאך שבועות אורייתא קוב"ה וישראל חד.

שבת נאך שבועות אומר אני נאך שבועות. כלים לקבה"ת הרי זה "עולם שנה נפש", והחיות של "עש"ן" הוא שבת, וזהו הכל מודים בשבת, שע"י שבת משום שהוא החיות של "עש"ן" עי"ז נתנה תורה, יכלו לקבל את התורה, כך גם ע"י שבת שהוא ה'חיות' של "עש"ן" על כן שבת יומא דאורייתא, הוא 'נאך שבועות' [עוד שבועות],

וזהו "ראו כי ד' נתן לכם השבת", ע"י שבת נעשה "על כן הוא נותן לכם ביום הששי לחם יומיים", תורה שבכתב ותורה שבע"פ, "שבו איש תחתיו" וגו' הרי זה שבת נאך (עוד) שבועות. ע"י קבה"ת שהיה "וארשתיך לי לעולם" וגו' והיה "הרי את מקודשת לי", נכנסו ישראל תחת רשות היחיד של הבורא ית', ובשבת הרי זה "לעשות את השבת", ע"י "שבת לדורתם", דירה נאה בליביה, כלים נאים באבריו הרי זה "תפארת אדם לשבת בית", זהו "שבו איש תחתיו" הרשות היחיד של הבורא, "אל יצא איש ממקומו" "ממקום-דאו" "ממקום-אחד" ביום השביעי, ועל ידי כן הרי זה שבת נאך שבועות, הרי זה אורייתא קוב"ה וישראל חד.

תפארת מנחם, בויאן טשרנוביץ נשא תר"צ

שבועות הוא "נעשה"

ושבת נאך שבועות "ונשמע"

העיקר הוא "כה תברכו את בני" אמור להם". כמו זכור ושמור, לפי ההכנה כך הכלי, ולפי זה כך ההשפעה... להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, עי"ז "יראת ד' היא אוצרו". וזהו "זכור ושמור", אמור להם "פנים בפנים", ולא יראו "פני" ריקם איש כמתנת ידו, צריך להיות מלא עם יראת שמים, ועי"ז מלא ברכת ד', וזהו כברכת ד' אשר נתן לך. "שבועות" הוא נעשה, אמונה, "טעמו" וראו כי טוב ד', ו'שבת נאך שבועות' הרי זה 'ונשמע', שמעו ותחי נפשכם, טועמיה, חיים זכו, ועי"ז 'נאך שבועות' חשים ומרגישים את הטעם.

תפארת מנחם, בויאן טשרנוביץ נשא תר"צ

ענין קבלת התורה נעשה בפועל בשבת

שפניה ושלאחריה

דרשו ז"ל ג"כ מנין שלא היה בהם סומין שנאמר "וכל העם רואים", ופסוק זה הלא נאמר לאחר מתן תורה, אך באמת גם לזה מסייע השי"ת, לאחר שנכנס בעול תורה, להאיר עיניו לראות אמיתת התורה בחוש, וזה נעשה דייקא לאחר מתן

תורה, בכח התורה המאירת עינים, לראות בחוש האור כי טוב, והעיקר נעשה זאת ביום הש"ק, וזהו ענין אמרם ז"ל הכל מודים שבשבת ניתנה תורה לישראל, ובמאמר "זכור את יום השבת" ראו בחוש קדושת השבת ממש, כי זה הוא סגולת השבת לראות קדושתו בחוש... והנה ענין אמרם ז"ל בשבת ניתנה תורה, אין המכוון על אותו הזמן שקיבלו התורה בהר סיני לבד, כי מאי נפקא מינה לנו עתה מזה, רק שבאמת הוא לדורי דורות בכל שנה ושנה, שביום השבת נעשה בפועל ענין קבלת התורה שבחג השבועות, גם אם חל החג באיזה יום שיהיה, כי יש ז' ימים מראש חודש עד החג, ואין ז' ימים בלא שבת, ובאותו שבת נעשה כח הקבלה, [*בהכנת שלימות הכלי קיבול כנ"ל בראש המאמר], וכן בשבת שלאחר החג, נגמר הקבלה בפועל ובאור הראיה בחוש. וכנ"ל.

וי"ל שלרמז זה קורין בה פרשת נשא שנאמר בה ברכת כהנים, "יברך ה' וישמרך", הוא ענין הברכה והשמירה להיות מוכן בכלי הקבלה לכנוס בדברי תורה, [*כי שמירה היא בחינת כלי לשמור מה שבתוכה, כמבואר בתורת אמת במקום אחר], "יאר ה' פניו אליך" הוא המאור פנים בתורה לאחר הקבלה. תורת אמת, לובלין, שבת אחר שבועות תרל"ב

השמחה אחר החג גדולה יותר

ב'שבת נאך שבועות' היה כ"ק מרן מהר"א [מבעלזא] זי"ע מזכיר בדרך כלל בעת 'התורה' בעריכת שלחנו הטהור, את מה שהיה רגיל לומר בשבתות שאחר הרגל (אחר פסח ב'שבת געלע מצות' ואחר שמיני עצרת, בשבת בראשית), דאיתא בתשובות הגאונים (שערי תשובה סי' שא) בשם רב האי גאון, שכאשר עלו ישראל לרגל לירושלים בזמן שבית המקדש היה קיים, הרי אע"פ שגם בעלייתם לרגל לפני החג היו שמחים, בכל זאת בחזרתם משם לביתם לאחר החג, היתה שמחתם גדולה הרבה יותר מאשר בעת עלייתם לשם לפני החג, על דרך דכתיב (מלכים א כ, יא) "אל יתהלל חוגר כמפתח", והיינו שהיוצא למלחמה נקרא 'חוגר' משום שהוא חוגר כלי המלחמה, והחוזר מן המלחמה בשלום נקרא 'מפתח' משום שהוא פותח את חגורת החרב, וזהו 'אל יתהלל חוגר כמפתח', שכאשר הוא חוגר את חרבו לצאת למלחמה אל יתהלל כאילו הוא מפתח כבר את חגורתו אחר שנצח את המלחמה וחזר משם בשלום, כי הרי עדיין אינו יודע אם ינצח במלחמה, ולכן היוצא למלחמה אינו בשמחה כל כך כמי שחוזר מן המלחמה.

ואמר מרן הק' זי"ע בשם אביו הק' כ"ק מרן מהרי"ד זי"ע, שביאר דברי תשובות הגאונים הללו שעיקר השמחה היתה בעת חזרתם הביתה לאחר הרגל, דאיתא בספרים הק' מתלמידי הבעש"ט הק', כי בעת שאיש ישראל מתעלה בקדושה ממדריגה למדריגה, מתעוררת עליו התנגדות גדולה ח"ו מצד היצר הרע להפריעו מכך, וצריך הוא שמירה מרובה וסייעתא דשמיא גדולה כדי שיזכה לעמוד בזה ולהתעלות בקדושה באין מפריע, ולכן כאשר עלו בני ישראל לרגל לקיים מצות ראייה ושאר מצוות החג דאורייתא ודרבנן, ולהקריב שם קרבנות, וללמוד בבית המדרש תורה ויראת שמים ויראת השי"ת ואהבת השי"ת ולהתעלות בקדושה, הרי נתייראו מאוד שלא תהיה להם התנגדות ח"ו

על זה, ולכן לא היתה שמחתם כשלימות בבחי' 'אל יתהלל חוגר כמפתח', אבל אחר הרגל כשהשי"ת עזר להם וחזרו לבתיהם בשלום אחר שעלה בידם לקיים את

כל המצוות בשלימות ולהקריב כל הקרבנות בלי שום התנגדות, וזכו להתעלות בקדושה ביותר במקום המקדש, על כן היתה שמחתם גדולה עד מאוד שזכו לנצח את המלחמה, ולכן היתה שמחתם בחזרתם אחר הרגל הרבה יותר משמחתם בעת עלייתם לרגל לפני החג

⁸ הליכות הצדיקים בעלוא שבועות עמ' רפ'

בכח השבת גם מי שלא שנודרך בראוי
יכולים לשמוע ולקבל 'אנוכי'

מרן אדמו"ר מוהר"ש זי"ע אמר בשם הרה"ק מצ'ורטקוב זי"ע, העולם קורין לשבת אחרי שבועות "שבת נאך שבועות", והיא אמנם "נאך א שבועות", שעדיין נמשך בה חג השבועות זמן מתן תורתנו. וענין הקשר והשייכות בין שבת לשבועות הוא כמאחז"ל דלכו"ע בשבת ניתנה תורה לישראל (שבת פו). ומלכתחילה צוה הקב"ה וקדשתם היום ומחר וגו'...

כי הנה במעמד הר סיני היו ישראל צריכים לשמוע את אנכי ה' אלקיך ולקבל זאת על עצמם. כדאיתא במדרש (שהש"ר א, יג) שכל דיבור ודיבור היה מלאך מחזירו על כל אחד ואחד מישראל, ואומר לו מקבל אתה עליך את הדיבור הזה וכו', והיה אומר לו ישראל הן, וחוזר ואומר לו מקבל את אלהותו של הקב"ה, והוא אומר לו הן והן. ולזה היו צריכים הכנה. ומי שגופו טהור ומזוכך היה די לו בהכנה של וקדשתם היום ומחר לקבל התורה ביום השלישי, אבל משה הוסיף יום אחד עבור אלו שעדיין לא זיכבו את גופם, שבכח השבת יוכלו גם הם לשמוע ולקבל את האנכי ה' אלקיך... ובאמת יש כח זה בכל השבתות, ובמיוחד בשבת הזאת שאחר שבועות שעוד יש בה מהארת קבלת התורה.

⁹ ברמת אברהם סלונים, שבת אחרי שבועות

בשבת מחזיר משה עדיים
וכן כח פסקה זוהמתן

עוד אפשר בבי' המאמר הנז' מהרה"ק מצ'ורטקוב זי"ע. דהנה בקבה"ת פסקה זוהמתם של ישראל, אבל כל אחד זכה לזה רק לפי ערכו והכנתו, ולא כולם היו באותה מדרגה... אבל בשבת יש מעלה יתירה שהיא באתערותא דלעילא כמאמר "אני ה' מקדשכם", שהשי"ת נותן בשבת כח לעקור את כל הרע...

⁸ ובמקורות והוספות שם מביא: כתבי הגה"ח ר' שמחה בונים, ששמעם מפ"ק מרן מוהר"א זי"ע בעריכת השלחן דרעוא דרעוין בשבת פרשת בהעלותך 'שבת נאך שבועות' תש"ט (שאחר שהאריך מרן הק' בדברי תורה בפרשת השבוע, הוסיף מרן הק' לומר דברי תורה הללו ששייכים לשבת שאחר הרגל).

יצויין שבאותה שנה חל חג השבועות ביום ששי, ושבת קודש דלמחרתו היתה בארץ ישראל אסרו חג שבת פרשת נשא, ולבני חוץ לארץ יום טוב שני של גלויות, ואילו דברי תורה הללו ששייכים לשבת שאחר הרגל, אמר מרן הק' בשבת הבאה פרשת בהעלותך (לבני ארץ ישראל), ולא אמרם בשבת פרשת נשא אסרו חג,

⁹ עוד שם בד"ה האחרון: וזהו ואני תפילתי לך ה' עת רצון. שבת זו היא עוד בתוך שבעת ימי תשלומין דחג שהם בכלל העת רצון של הרגל, שעוד יכולים לראות בהם את פני האדון ה' אלקי ישראל. ובעת רצון התפלה היא שנזכה להיות לך ה' מתוך רצון... מהר אהוב כי בא מועד, העת רצון של המועד כבר פונה ללכת, שעומדים כבר להפרד מיום השביעי דתשלומין, והבקשה היא וחנונו כימי עולם, חננו בישועה עולמית שתתקיים בכל המצבים

וכדאיתא במדרש (מובא בטואו"ח סי' רצב) שלושה מעידין זה על זה הקב"ה שבת וישראל, ישראל והקב"ה מעידים על השבת שהוא יום מנוחה, ישראל ושבת על הקדוש ב"ה שהוא אחד, הקב"ה ושבת על ישראל שהם יחידים באומות. וכאשר הקב"ה ושבת מעידין על ישראל שהם יחידים, אז על פי שני עדים יקום דבר, שעדות זו היא קיום ונתינת כח לישראל להיות תמיד יחידים מיוחדים להשי"ת באין זר אתם. וכן ניתן בשבת כח, שישראל ושבת יעידו על הקב"ה שהוא אחד, להכניס אחדותו ית' בכל העולם...

וכמ"ש מרן מוהר"ש זי"ע בשם אא"ז ביסוה"ע זי"ע דאיתא בזוה"ק שבשבת מחזיר משה לישראל את עדיים מהר חורב, שמזה מקבלים את הכח להגיע לפסקה זוהמתן. ובמיוחד בשבת הזאת שבה עדיין נמשך חג השבועות, כי יום השבת מגביה את ששת ימי המעשה כלשון הזוה"ק כד עייל שבתא, ועל כן גם מי שלא קיבל את התורה בראוי בשבועות, יכול עתה בכח השבת ושבועות שנמשך בה לקבלה מחדש.

¹⁰ ברכת אברהם סלונים, שבת אחרי שבועות

ע"י התשובה והגעגועים שלא קיים המצוה בשלימות במוחו להשלימה למפרע

"היום הזה ה' אלהיך מצוך לעשות, את החוקים האלה ואת המשפטים, ושמרת ועשית אותם, בכל לבבך וככל נפשך" (בו, טז). ברש"י ז"ל "ושמרת ועשית אותם", בת קול מברכתו, הבאת ביכורים היום, תשנה לשנה הבאה. שמעתי מאאמו"ר [מהרי"ד] ז"ל בשם א"ז [מהר"י] ז"ל שדקדק, הלא מצות ביכורים היא מצוה הראשונה בשדה, אדם רואה תאנה שביכרה כורך עליה גמי לסימן, ואומר הרי זו ביכורים, ואח"כ יש תרומה, ותרומת מעשר, ומעשר ראשון ומעשר עני וכו', ושנת וידוי מעשרות דמיירי בקרא, בשנה הרביעית, ואיך שייך שאח"כ יברך הבת קול: הבאת בכורים היום, דבר זה היה צריך לרמוז בתחלת הפרשה, בהבאת ביכורים.

ואמר בזה, דהנה איש ישראל אחר שקיים כל המצוות, מביכורים עד תרומות ומעשרות, וכבר עמד בשנת וידוי מעשרות, היה מתאונן, והיה לו השתוקקות

¹⁰ שמחם בבנין שלם באור פניך תבהיקם. בקבלת התורה זכו ישראל לדרגת חיים נצחיים בגוף ובנפש, שפסקה זוהמתן ויצאו לחירות מיצה"ר ובטל מהם שלטון מלאך המות. ולאחר חטא העגל אבדו דרגה זו, כדכ' (תהלים) "אני אמרתי אלקים אתם ובני עליון כולכם אכן כאדם תמותן וגו'". אבל בשבת נשאר בחי' חיים עליונים כמו במתן תורה...

שמחם בבנין שלם, היינו קומה שלמה דע"ס המכוונות כנגד עשרת הדברות שבהן נכללה כל התורה כולה, והיינו שבשבת יש דרגת בנין שלם כמו בקבלת התורה. באור פניך תבהיקם ר"ת בפ"ת, פת גימ' תלמוד, בכה התורה ובכה השבת שבה ניתנה תורה והיא בבחי' מתן תורה יכולים להעלות גם עניני לחם הגשמיים להשי"ת...

ע"פ מ"ש רבוה"ק בשם הזוהר שבשבת יורד משה ואלף נשמתין להחזיר לישראל את עדיים מהר חורב... כאמור שבשבת משיב משה רבינו לישראל את בחי' קבלת התורה. וזהו בי' מרן אדמו"ר מוהר"ש זי"ע בשם הרה"ק מטשורטקוב זי"ע, העולם קורין לשבת אחר שבועות "שבת נאך שבועות", והיא אמנם "נאך א שבועות". כי באמת הרי בכל שבת יש את בחי' שבועות כאמור, ובמיוחד בשבת זו שהיא "נאך א שבועות".

וגעגועים על מצוות שכבר עשה, שהיה יכול לעשותם ביתר שלימות, וביותר כוונות קדושות ויחודים קדושים, באהבת ויראת הבורא ב"ה, בא הבת קול לחזקו, "הבאת בכורים היום", שאפשר למפרע להשלים המצוה שעשה כבר, ע"י השתוקקות וגעגועים, "תשנה לשנה הבאה", בשנה הבאה יעזור השי"ת שיהיה תיכף בשלימות גדול, אלו דברי קדשו ז"ל.

ויש לומר דמרומו זאת בלשון "ושמרת ועשית אותם", היינו ע"י "ושמרת", שאתה שומרו ומצפה שתוכל לקיים המצוה ביתר שלימות, עי"ז "ועשית אותם", כאילו "עתה" עשית אותם. (מרן מהר"א זיע"א תש"ד ס"ג, מרשימות הגה"ק מבילגורייא)

לקט אמרי קודש בעלזא, תבא

11

¹¹ וראה שם עוד: מה ששמעתי מש"ב היקר החסיד הר"ר זונדל נ"י מה ששמע מפ"ק מרן מרן מהרי"ד מבעלזא, היום הזה ה' אלהיך מצוך לעשות את החוקים האלה... ידוע מתלמידי הבעש"ט ז"ל שבאם אדם עושה איזה מצוה ואח"כ מתגעגע עליה מדוע לא עשה בשלימות, נחשב יותר להשי"ת והוי כאילו עשה אותה בשלימותה, לכן "בת קול מברכתו הבאת ביכורים היום", כי אחר השלש שנים, בכלות מצות המעשרות, חושב בלבו שלא עשה את המצוה בשלימות ומצטער על כך, נמצא שכאילו הביא עתה ביכורים, ומברכים אותו על כך "תשנה לשנה הבאה" ג"כ, לקיים המצוה בשלימות.

והראיה לזה מסילוק עבודה שנחשב לעבודה (ראה יומא כד, א לגבי תרומת הדשן), וכן הדין לענין טבילה לתרומה, טבל לחולין לא הוחזק לתרומה, טבל כל גופו לחולין ועדיין הוא עומד במקוה ברגל אחת, וכוון לתרומה הוחזק גם לתרומה (חגיגה יט.), הא ראה, שבעוד שלא סילק עצמו לגמרי מאותו מצוה, עוד מחשבתו מועלת להיות נחשב כעשית המצוה, וברוך ה' עדיין לא יצאנו לגמרי ח"ו, ועדיין אנו עומדים ברגל אחת תקועה, ויש לנו עוד תקוה לעשות המצוה בשלימות.

ועוד שם בד"ה שלפני כן שמפרש כן גם על התשובה ומעשי ימי כל השנה: זל"ק: זכיתי לשמוע מפי קה"ק אדמו"ר מרן מהרי"ד ז"ל שנת תרע"ג, שאמר בשם אביו [מהר"י] הק' זיע"א, שהקשה הלא מצות ביכורים היא המצוה הראשונה שבפרשה זו, ואח"כ מעשר ראשון, ואח"כ מעשר עני, וא"כ למה מפרש רש"י ז"ל אחר ככלות כל המעשרות הבאת בכורים היום. ופירש כך, שצריך האדם להשים אל לבו האיך ובמה חלפו ועברו כל ימי השנה, הן במחשבה הן בדיבור הן במעשה, ויש לחוש אחרי שיתמרמר כן בלבו, בראותו שלא היו מעשיו של כל ימות השנה כראוי, אז יתיאש ח"ו מלשוב, באומרו איך אפשר לתקן את כל המצוות שלא היו כהוגן, כי העבר אין. על זה משמיענו התוה"ק, "הבאת ביכורים היום", אף שהביכורים היא הראשית מכל המעשרות, וכבר עשה המצוה הזאת, אעפ"כ אם משים לבו לשוב, אז יוכל לתקן כאילו היום אחר זמן רב הוא מביא בכורים.

וזהו ג"כ התחלת הפסוק "היום הזה", ופירש רש"י ז"ל "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, כאילו בו ביום נצטו עליהם", היינו אע"פ שכבר עברו ימים ושנים שעשה המצוה, ולא היו כהוגן, אעפ"כ יהיה בעיני האדם כאילו היום נצטו עליהם. (מאקאווא חיבור)

ימי תשלומין

הקב"ה הניח ימי התשלומין של שבועות לימי חול
שע"י המצוות שבקציר יתעלו

"ובקצרכם" מכאן למדו חז"ל (חגיגה דף יג:) תשלומין לשבועות, איזהו חג שאתה קורא וקוצר, הוי אומר זהו תשלומין של שבועות, ואיתא בתורת כהנים, שלכן כתוב מצות פאה ולקט כאן, לומר כל הנותן מתנות עניים, כאילו הקריב קרבנות, וקיים המועדים. נראה לי, דיען דיום הקדוש יום הביכורים יום מתן תורה, גרוע מכל יו"ט, דימי תשלומין שלו הם חול גמור, ואינם חול המועד כמו פסח וסוכות, ולמה יגרע, על כן אמר לא מיגרע גרע, שהרי "בקוצרכם" תניחו 'לקט ופיאה', והרי הוא קדוש כמועדים וכימי קרבן, וראוי ימים הללו להיות ימי תשלומין ליום הקדוש הזה. עכ"ל,

12 תורת משה, חתם סופר אמור

ימי התשלומין משלימים שם הוי"ה
שהתחילו בפסח ובספירה

בענין ספירת העומר מפסח עד עצרת, שמעתי ממורי קה"ק זצ"ל בשנת תרמ"ד, ענין שבועות יש לה תשלומין כל שבעה (חגיגה יז.) היינו כח דשבועות שמשלים השבעה, הבנתי כל הכונה דאור הנ' ששם השלמה דמ"ט, ז' פעמים ז' וכלם נשלמו בנ', ואז ניתן תורה אור, להאיר איך להשלים האדם בעולם, בעבודה דשבעה מדות, להעלות כל עה"ז להשי"ת, כל זה הבנתי, ומובן שם שבועות"ת שזה אור, דכל שתא אלפי שני הוה עלמא, ואלף חז', הכל נתגלה אז.

גם אמר התשלומין הם ה', ושבועות הוא ו'. וזה יחוד דודים ו' בה', שמשלים תורה שבכתב עם תושבע"פ, וגם בזה הבנתי כי כל עבודה דספירה עד הו"ד, ומהו"ד שבהו"ד ל"ג בעומר מתחיל התכללות, סוד יסוד ומלכות, שהם כללות כל הה' כמבואר בקדושת לוי, וכן אחר נ' נ"א התשלומין ה' ימים עוד לשבעה, וזה י' נתגלה בפסח חכמה, אח"כ ה' בעבודה דספירה, אח"כ התכללות. ואז נתגלה בשבועות ו' עץ חיים, בא אח"כ ה' תשלומין, וזה שם "ישמחו" השמים "ותגל" "הארץ, ובאלו התשלומין שם עבודה דעשיה, להרים כל ארציות להשי"ת, כל זה הבנתי במאמר קודש פ' נשא. ודרכו בקודש לאמר בהעלם גדול, ולא רצייתי לשנות לשון קדשו, אך רשמתי הנראה לי בכאן, כי הוא פלאי.

בנין שלמה ערך?

למרוך היטב את גילויי החג לדרך צלחה

אדמו"ר הצמח צדק [מליבאוויטש זי"ע] שאל אדמו"ר הזקן [בעל התניא זי"ע] מפני מה חוגגין את חג השבועות ז' ימים עד י"ב בסיון (שאין אומרים תחנון וכו'), עיין סידור אדמו"ר הזקן לפני למנצח וגו' יענך), וענה לו אדמו"ר הזקן שזהו כמו הפוחרים שנופעים ליריד גדול על ב' ימים, וקונים שם הרבה סחורה, ולאחרי היריד כשצריכים לנסוע הביתה הם שוחין איזה ימים כדי לברוך היטב - גוט

12 והיינו שהניחו אותם חול, כדי שיקצרו ויקיימו בהם מתנת עניים, וע"י שמקיימים אותם הריהם קדושים יותר מחול המועד, כמועדים וימי קרבן.

איינפאקן - את הפחורה, מפני שצריכים ליסע לדרך רחוקה, אשר יש חשש שלא יגנבו או יאבדו.

וכמו"כ הוא בזמן מתן תורתנו, אשר בודאי כל אחד קנה לעצמו איזה קנין מגילויי החג הזה, דארף דויערן ביו מען פאקט דאס איין, וזהו ענין שהיית איזה ימים אחר החג לכרוך אותם היטב שלא יאבדו בטרדת הזמן

¹³ ספר השיחות להרי"ף תרח"ף דף 285

סיום שבעת ימי המשתה

לפי מנהג דינאב אין אומרים תחנון גם בי"ד בסיון, ויסודו מאא"ז בעל בני יששכר זצ"ל שאמר שמתחילים למנות ימי התשלומין מאסרו חג. ונראה להוסיף ולומר עוד, שענין השמחה בהם לא רק מפאת שהם ימי תשלומין לקרבן, אלא שהם בגדר שבעת ימי המשתה אחרי יום מתן תורה, שאמרו (תענית כו:) ביום חתונתו זה מתן תורה.

¹⁴ שופרא דישראל, בלאזאב, מועדים עמ' קעב

המנהג בבעלזא

המנהג בבעלזא, שאין אומרים תחנון בימים שלאחר חג השבועות עד אחר יום י"ב סיון, כיון שששה ימים אלו הם ימי תשלומין של חג השבועות, ומתחילים לומר תחנון ביום י"ג סיון [אמנם כשחל חג השבועות ביום ששי ערש"ק, ויום י"ב סיון חל ביום חמישי בשבוע, נוהגים שגם למחרת ביום ששי י"ג סיון ממשיכים שלא לומר תחנון, וכמנהגינו שבאופן שנזדמן שלא אמרו תחנון במשך כל ימות השבוע, אין מתחילים באמירת תחנון ביום ששי ערב שבת קודש], ואילו בחוץ לארץ שיש בו שני ימים טובים של גלויות, אין אומרים תחנון ונפילת אפיים גם ביום י"ג סיון, ומתחילים לומר תחנון ביום י"ד סיון. כמו כן המנהג שבימי תשלומין הללו שלאחר חג השבועות שאין אומרים בו תחנון, אינו עובר לפני התיבה אבל תוך י"ב חודש (וכפי שנהגו כן בבעלזא בכל יומי דפגרי).

הליכות הצדיקים בעלזא שבועות פרק יח

קדושה במדרא

¹³ בספר שיח זקנים ח"ב דף פ"ד מביא: סיפר לי הרה"ח ר' יוסף וויינבערג נ"י, ששמע מהרה"ח ר' יחזקאל פייגין ע"ה שהיה הסעקרעטאר [=מזכיר] של הרה"ק הריי"ן [מליבאוויטש] זצ"ל, שפעם אחת אחר חג שבועות הגיע מכתב אל הרה"ק הריי"ן מאיש אחד בענין דחוף. נכנס ר' יחזקאל להרה"ק והניח לפניו הבקשה, אבל הרה"ק לא ענה לו כלום. כה חזר ונשנה הדבר במשך שלשה ימים. ביום השלישי כשראה ר' יחזקאל שהרה"ק אינו עונה לו כלום, שאל את הרה"ק, מה אענה להאיש, הלא נחוץ לו לדעת את המענה. אמר לו הרה"ק בזה הלשון, וואס ווילסטו פון מיר האבען, איך בין נאך נישט אראפ געקומען פון בארג, [מה רצונך, הלא עדיין לא ירדתי מן ההר].

¹⁴ בשו"ע או"ח [קלא נ] "ומנהג פשוט שלא ליפול על פניהם בכל חודש ניסן, ולא בט"ו באב ולא בין יוהכ"פ לסוכות. הגה' ולא מתחילת ר"ח סיון עד אחר שבועות. וכתב המג"א: "ויש מקומות נוהגין שלא ליפול שבעה ימים אחר שבועות, מפני שהקרבנות היה להם תשלומין כל שבעה". ועיי' פרי מגדים [סימן קלא] דאין לומר תחנון עד יום י"ג בסיון.

ט"ז סיון

יום שחל בו יוה"כ

[הרה"ק ר' יעקב יודא מנאדרזין זי"ע] אמר על חותנו הקדוש ר' מנחם מענדל מווארקין זי"ע, שיום הלולא שלו דהוא ט"ז סיון, נופל תמיד ביום שחל בו יוה"כ שלאחריו, כי מיתת צדיקים מכפרת כיוה"כ.

ישרשי יעקב הקדמה דף ה'

י"ז סיון

יום זה נחשב לסיום של ימי פסח ושבועות

סיפר מרן רא"א מקארלין זצוק"ל הי"ד מאביו הק' מרן אור ישראל מפטאלין זצוק"ל: "אצל אבא ראינו שיום זה [יז' סיון, יומא דהלולא של הבית אהרן] היה נחשב לסיום הימים טובים של פסח וחג השבועות כי ביום זה גמרו "כל ברואי מעלה", שהתחילוהו בחג השבועות. וצריך כל אחד לעשות חשבון בנפשו, מה קיבל בימים המקודשים האלו".

קובץ בית אהרן וישראל קובץ פ"ג דף קי"ז.

ח"י סיון

אצלנו נסתיים היריד ביום ח"י סיון

שמעתי מהאדמו"ר הרה"צ מהר"ש מבאבוב זצ"ל: כשהיה התפארת שלמה מראדומסק לחג השבועות אצל אא"ז הדברי חיים בצאנז, ולאחר יו"ט כשנכנס להפרד, עיכבו הדברי חיים באומרו אליו: אצלנו היריד עדיין לא נפתים, אצלנו היריד של מתן תורה נמשך עד יום ח"י סיון יום היארצייט של אמנו ע"ה. ואכן נשאר התפארת שלמה בצאנז עד ח"י סיון, (שם אמו הרבנית מרים ע"ה, כפי שהמליץ הרה"ק מדזיקוב זי"ע על דברי חיים שר"ת שמו ח"יים ב'ן מ'רים הוא אותו ר"ת של מ'כלכל ח"יים ב'חסד).

שיחתן של עבדי אבות ח"א דף ס"ד

ראה עוד ספר החסידות תורת בעלז, קלפהולץ עמ' קמ': אמר אא"ז (מהר"י) ז"ל בשם הבעש"ט ז"ל, שכל ימי השנה המה רק השלמה לימים הקדושים. והכוונה היא, שאדם מישראל צריך לקדש עצמו בהימים הקדושים, עד שיהיה בכחו להמשיך על עצמו קדושת המועדים לכל השנה, להרגיש בכל יום מימות השנה את קדושת כל המועדים, ואפילו ממועדים דרבנן חנוכה ופורים, צריך גם להמשיך לכל השנה. עכ"ד א"ז ז"ל